

betydeligt mere værd. Men hvad vil dette betyden sig? Kende vi ikke Allesammen, at der er Perioder, hvor et Land, en Provinds, en Ø, en Koloni, eller hvad det nu kan være, kan synes at være bragt omtrent til Afgrundens Rand ved en Kombination af uheldige Omstændigheder, og hvor dog Forandringer i disse Forhold snart, ja endog saa overraskende hurtigt, have kunnet forvandle det, der saa ud til at blive Undergang, til Fremgang og Lykke? Er ikke vort eget Fædreland i den Henseende det mest talende Exempel. Gud veed, hvorledes det vilde se ud, dersom en Nationaløkonom i Mærene 1815—20 eller 1820—30 skulde have regnet ud, hvad al den fornydyrkende Jord i Danmark var værd? Gud veed, hvorledes det vilde have set ud, naar man vilde have anstillet denne Raskule ligeoverfor de Skatter, der skulde bæres i et Land, hvor store Gudsfer bleve solgte for Skatterestancerne, ja for Mindre. Og har vort Fædreland dog ikke været istand til allerede i Løbet af en Menneskealder og nu i Løbet af to Menneskealdre, at arbejde sig op til en saadan Lykke og Velstand, at det for den nulevende Slægt lyder som et Eventyr, naar man taler om de Dage, da man maatte gaa fra Hus og Gaard, fordi man ikke kunde svare kongelige og Kommunestatter? Og er det ikke en Mulighed, der ingenlunde ligger saa fjern, at ogsaa St. Croix ved en heldig Benyttelse af Omstændighederne kan bringes til at gaa saaledes frem, at den atter kan blive meget værdifuld og blive istand til ikke alene rundelig selv at bære sine Byrder, men ogsaa til at yde Moderlandet, hvad den bør yde, et ret klækkeligt Bidrag til dets Statsfornödenheder? Det vilde have været os særdeles kjær, om vi kunde have sammenarbejdet med det ærede Flertal i Bestræbelsen for at yde St. Croix den Hjælp, den behøver, og denne Hjælp er af en dobbelt Art: den første af theoretisk, den sidste af praktisk Natur. Det Første er at skaffe tilveie en saadan grundig Undersøgelse af Forholdene, som Samfundet derude ikke selv har Gode eller Midler eller maaffe ikke engang Villie til at foretage; det Andet er at yde de fornødne pekuniære Midler til at udføre de Foretagender, som en saadan Undersøgelse maatte vise at være heldige. Det ærede Flertal har imidlertid gjort os det til en Umulighed at sammenarbejde med det, fordi det har stillet sin Forbring om disse Undersøgelser i en saadan Forbindelse med Lovforslaget, at det har gjort det til en Betingelse, at den nuværende Regjering skal afstafes og en ny indsettes. Herved har det ærede Flertal efter vor Opfattelse gjort et Overgreb ind paa Administrationens Omraade, som vilde gjøre det umuligt at realisere de Tanker, Flertallet har. Derfor have vi ikke kunnet gaa med det, hvor gjerne vi end vilde have arbejdet sammen med det til at skabe Noget, der virkelig kunde være til Gavn for St. Croix. At Til-

standen paa Den for Liden er lidet Lovende, derom ere vi jo Alle enige, og den Forhandling, der fandt Sted i Kolonialraadet den 3die Mai, da Budgettet for St. Croix blev forelagt, viser jo dette tydelig nok. Det blev der oplyst, at Budgettet for 1880—81 udviser en Indtægt af 150,000 Dollars med en Udgift af 239,000 Dollars, altsaa en Deficit af 89,000 Dollars, hvilket altsaa paa det Nærmeste vil sige Halvsjerbehundredetusinde Kroner. Af denne Udgift er rigtignok de 45,000 Dollars en Rentegaranti for Fællessukkerfogeriet, og drager man den fra — hvad man forresten egentlig ikke er berettiget til at gjøre, thi det er en Den paahvilende Udgift ligesaagodt som alt det Andet — bliver der endda tilbage en Underbalance af 44,000 Dollars eller ikke langt fra 200,000 Kr. Ligesom den ærede Ordfører slutter jeg mig ganske til de Udtalelser, der dengang faldt i Kolonialraadet, og efter at den ærede Ordfører har udtalt sig derom, har jeg faaet fat i „St. Croix Avis“ inde fra vor Samling og maa erkjende, at det er ham, der har Ret, og mig, der har Uret. Det var ikke Forsamlingens Præsident, Overdommer Rosenstand, der har holdt den Tale, som jeg troede, men Viceguvernøren Statemann, Dens Præsident, der holdt den; jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det var et fuldkommen sandt og betimeligt Ord, der ved den Leilighed blev udtalt til Planterne. Det kan ikke nytte, at man i Vestindien gjør sig Illustoner i den Retning; før vi se, at der hos Planterne og sverhovedet hos Dens Befolkning er en alvorlig Villie til selv at udrette Noget i de fornaals Tjeneste, som de have fælles med os, før kunne og ville vi ikke yde dem nogen Hjælp dertil, og jeg maa tilsaa, at af alle de Oplysninger, der komme til os fra Vestindien, er der ingen, der hos mig har vakt en større Bællagelse og mere svækket Haabet for Fremtiden, end at man, efter at man omsider har faaet det fælles Sukkerfogeri, hvori dengang, da man skulde have det, Alle vare enige om at se Dens Frelse, nu, da man har faaet det, gjør dette til Gjenstand for al sin onde Tale og undrager det sin Bistand, saa at der af de 36 Plantager, der begyndte med at arbejde ved Sukkerfogeriet, nu kun er de 16 tilbage. Den Beretning om Fællessukkerfogeriets sidste Kampagne, som formentlig vil blive forelagt Rigsdagen, maa i den Henseende komme til at faae en afgjørende Indflydelse paa de Beslutninger, der tages. Skulde det vise sig, at dette Fællessukkerfogeri bliver saaledes opfattet af de vestindiske Plantere, som den anførte Kjendsgjerning tyder paa, saa er der sandelig ikke Spor af Grund længer for den danske Stat eller for danske Borgere til at bringe en eneste Dollar mere som Offer for den Slags løse Tale, som det da vilde vise sig at være, at Den kan høves ved Hjælp af et Fællessukkerfogeri. Skulde det derimod vise sig, at Fællessukkerfogeriet